

1) הסבירו את הטענה הבאה : " השפעת הפיתוי אינה מסייעת לחשוף את התנאים ההתחלתיים של הדחף המיני, אלא מבלבלת את הבנתנו אותם, בכך שבטרם עת היא מביאה אל הילד את האובייקט המיני, שהדחף המיני הילדי עדיין אינו מגלה בו שום צורך".

כפי שפריד עצמו מסביר בתחילת מאמרו "The development of sexual function", הוא אינו רואה בדחף המיני אך ורק רצון של אדם להביא את איבר המינו במגע עם איבר המין של אדם מהמין השני מתוך אינסטינקט של רבייה שמתגלה עם הבגרות המינית, אלא, כמשהו יותר מורכב. אמרה זו מבוססת על שלוש עובדות : (1) ישנם אנשים שנמשכים לבני אותו המין שלהם, (2) ילדים מגלים עניין באיברי המין שלהם ושל אחרים עוד לפני שהגיעו לבשלות הפיזית- מינית, (3) קיימים בני אדם בעלי רצון מיני אשר "מתעלם מהאיברים המיניים ומשימושם הרגיל" (Freud,1938). ואכן, פריד מבחין בין מיני וגניטלי בהסבירו כי מיניות יכולה להתבטא במגוון פעילויות שכלל אינן קשורות לאיברים הגניטליים (פריד, 2002).

ואמנם, פריד טען כי החיים המיניים של אדם אינם מתחילים עם הבגרות המינית, כפי שנהוג היה לחשוב, אלא הרבה לפני. ואכן, ניתן לצפות בפעילויות מיניות שונות כבר בילדות המוקדמת, פעילויות שמתגברות מתקופת הינקות עד שהן מגיעות לשיאן סביב גיל ארבע-חמש ואחר כך נכנסות לתקופת הפוגה (חביון) סביב גיל חמש עד גיל ההתבגרות. חוויות מיניות אלה, שאינם תואמות את ההגדרות המיניות-גניטליות, במהלך תקופת החביון, נופלות למאווי השכחה של אמנזיה הילדות. הן מתמקדות בשלושה אזורים ארוטוגניים : הפה, בשלב האוראלי, פי הטבעת, בשלב האנאלי והאיברים הגניטליים בשלב הפאלי. בתקופת הבגרות המינית, או השלב הגניטלי, תופעות מיניות מוקדמות רבות שאינם נכנסות להגדרה הצרה של מיניות בוגרת, כלומר אקט הסובב סביב האיברים הגניטליים של האדם, נעלמות או מודחקות במקביל לכך שהחיים המיניים מתעצבים בצורתם הסופית. "עליונותו העתידית של אזור זה לגבי הפעילות המינית בעתיד" נקבעת כתוצאה מכך שהאזור הגניטלי חשוף לשפע גירויים- הפרשות, גירויים מקריים, שפשוטים ורחיצות הנובעים מטיפול בגוף והילד נחשף להנאה הנובעת המגע באזור זה יותר לעומת אזורים ארוטוגניים אחרים (פריד, 2002, עמ' 58).

כאשר הקונפליקטים המאפיינים את שלבי ההתפתחות השונים אינם מוצאים את פתרונם, נוצרת פיקסציה, או התקבעות, שמונעת מהאדם לפתח חיים מיניים נורמטיביים בבגרות וגורמת לו לעיתים לרגרסיה לאותם פעילויות ומניעים קדם- גניטליים (Freud, 1938). פיקסציות אלו באות לידי לא רק בהפרעות בתפקוד המיני הנורמטיבי, אלא גם במגוון נוירוזות. כך למשל פריד קושר את תופעות כמו

הטחורים, רגישות המעיים ועצירות שמאפיינות נירוזות מסוימות לרגישות ארוטוגנית לאזור פי הטבעת שנתמרה מהילדות (2002).

אחת מהפעילויות המיניות הקיימות כבר בילדות היא אוננות. ניתן לחלק את האוננות בתקופת הילדות לשלושה שלבים. השלב הראשון מתרחש בתקופת הינקות, השני סביב השנה הרביעית והאחרון קצת לפני השגת הבגרות המינית. האוננות בשלב הראשון נכחדת אחרי תקופה קצרה ומתחדשת בשנה הרביעית של חייו של הילד בעקבות התחדשות הדחף המיני באזור הגניטלי. החוויה המינית של השלב השני, למרות שבתהליך התפתחות נורמטיבית היא מודחקת כליל כחלק מהאמנזיה הילדית, משאירה חותם חשוב בילד וקובעת האם יפתח סימפטומים של נירוזה בבגרות או לא (פרויד, 2002).

ההתעסקות המינית מתחדשת, לאחר תקופת הינקות, כתוצאה הן מגורמים פנימיים והן מגורמים חיצוניים. את הגורמים החיצוניים פרויד מכנה 'פיתויים' והם נובעים מאינטראקציות עם מבוגרים או ילדים. פיתויים אלו דוחפים את הילד למצוא דרכים לחדש את הסיפוק המיני הנובע מאזורים גניטליים באמצעות אוננות. למרות זאת, ולכך מתייחס המשפט "השפעת הפיתוי אינה מסייעת לחשוף את התנאים ההתחלתיים של הדחף המיני, אלא מבלבלת את הבנתנו אותם, בכך שבטרם עת היא מביאה אל הילד את האובייקט המיני, שהדחף המיני הילדי עדיין אינו מגלה בו שום צורך" – אין הילד זקוק לאובייקטים מיניים חיצוניים בכדי להשיג או לרצות עונג מיני כי חייו המיניים סובבים סביב השליטה באזורים ארוטוגניים ולא סביב אינטראקציה עם אובייקט מיני חיצוני. ואכן, הילד מספק את הדחף המיני באמצעות עצירת הצואה, במקרה של פי הטבעת כאזור ארוטוגני, או באמצעות נגיעה, שפשוף או לחץ במקרה של האיבר הגניטלי, כלומר ללא אינטראקציה עם אובייקט חיצוני (פרויד, 2002).

ניתן להסביר את העובדה שהילד בשלב זה אינו מפנה את הדחף המיני כלפי אובייקט חיצוני באמצעות מנגנון עליו פרויד מדבר במאמרו "האגו והאיד" (1923). הדחף המיני מתרכז בסתמי (איד), כשהאגו עדיין בתהליכי הוויה או שעדיין הינו חזק דיו. כשהסתמי שולח את האנרגיה הדחף הזו כביטוי מיני כלפי אובייקט מסוים, האגו מנסה לנתב את הדחף כלפי עצמו ו"לכפות" את עצמו כאובייקט אהבה. כך הדחף המיני מופנה כלפי העצמי כתופעת נרקסיזם (פרויד, 1923). נרקסיזם זה מתבטא באוננות.

הדחף המיני אומנם מתעורר בעקבות אובייקט חיצוני, אך מקורו אינו בגורמים החיצוניים. ואכן פרויד טוען "שאין צורך בפיתוי כדי לעורר את חיי המין של הילד, ומובן שההתעוררות כזאת יכולה להתרחש גם באופן ספונטני מתוך סיבות פנימיות" (2002, עמ' 60). באופן כללי, מיניות אינה מונעת אך ורק מגורמים חיצוניים או מאינסטינקט הרבייה. מקורה בשילוב הדחפים הבסיסיים ביותר של האדם, איתם הוא נולד,